

Arrest

nr. 115 712 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat L. VAN EECKHAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2013 heeft verzoeker een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in de neergaande lijn.

Op 29 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.01.2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Bewijzen financiële steun in het verleden door moeder zijn onvoldoende recent.

De aanvraag gezinshereniging dateert van 30.01.2013, het meest recente bewijs van financiële steun in het verleden dateert van 17.10.2011

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het wettelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk werd gesteund door zijn moeder, maar dat de meest recente stukken afkomstig waren van Spanje met Western Union en dat die bewijzen niet voorhanden waren op dat moment, maar nu opgehaald worden door zijn moeder om voor te leggen. Verder meent hij dat het criterium dat door verweerder wordt gebruikt, met name een bewijs van steun gedurende minstens 6 maanden voor de aanvraag gezinshereniging strijdig is met de Richtlijnen van de Europese Commissie. Verzoeker stelt dat er dient te worden nagegaan of hij al dan niet een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale systeem van het Rijk en meent dat er geen aanduiding is dat dit het geval zou zijn. Hij stelt te citeren uit een niet nader bepaalde richtlijn en stelt dat uit deze richtlijn volgt dat men enkel iemand kan uitsluiten als er een duidelijke overtreding is van de Richtlijn. Tevens wijst hij er op dat de richtlijn bindend is ten aanzien van elke staat en directe werking heeft.

Waar verzoeker verwijst naar de Richtlijnen van de Europese Commissie met referentie "COM (2009) 313 final" is het de Raad niet geheel duidelijk welke Richtlijnen de verzoeker bedoelt. Aangenomen dat verzoeker doelt op de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, dient de Raad op te merken dat deze Richtlijn werd omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoeker toont geheel niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat hij zich niet meer op de directe werking van de voormelde Richtlijn kan beroepen.

De relevant bepaling *in casu* is artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(..)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)"

Artikel 50, § 2, 6°, b) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° (...)

5° (...)

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult;

7° (...).”

Verzoeker is ouder dan 21 jaar, heeft de Senegalese nationaliteit en wenst zich bij zijn moeder te voegen. Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dient hij ten laste te zijn van zijn moeder. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoeker.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder *“te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.”* De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent, waarbij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie/Belg die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de descendent dat hij in het (recent) verleden ten laste was van de referentiepersoon.

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat hij wel degelijk stukken heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij onvermogen was in het land van herkomst, maar dat deze ten onrechte niet werden aanvaard, en dat hij recente bewijzen zal laten ophalen door zijn moeder teneinde deze alsnog voor te leggen.

De Raad stelt vast dat wanneer de verweerder in de bestreden beslissing stelt dat het meest recente bewijs van financiële steun in het verleden dateert van 17 oktober 2011, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Verzoeker lijkt dit gegeven niet te betwisten aangezien hij zelf stelt dat de recente bewijzen niet voorhanden waren op dat moment (bedoeld wordt op het moment van de aanvraag) en dat de stukken nu opgehaald worden door zijn moeder.

Bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuursbeslissing dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling en kan hij dus geen rekening houden met stukken die niet gekend waren aan verweerder.

Zo de verzoeker er van overtuigt is dat hij recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden en ook nog eens in het bezit is van recente bewijzen van zijn ten laste zijn van zijn moeder in het land van herkomst, staat het hem vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het wettelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het citaat in het middel van verzoeker betreft geen citaat uit een Richtlijn, zoals verzoeker poogt voor te houden, doch blijkt een stuk te zijn uit de tekst van een document genaamd *“Communication from the Commission to the European Parliament and the Council on guidance for better transposition and application of directive 2004/38/EC on the right of citizens of the Union and their family members to move and reside freely within the territory of the member states”*. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat deze tekst geen directe werking heeft en bovendien staat het geciteerde stuk onder de hoofding *“Residence of EU citizens for more than three months”*, zodat deze tekst geenszins van toepassing is op verzoeker die geen EU-burger is.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel van verzoeker is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU